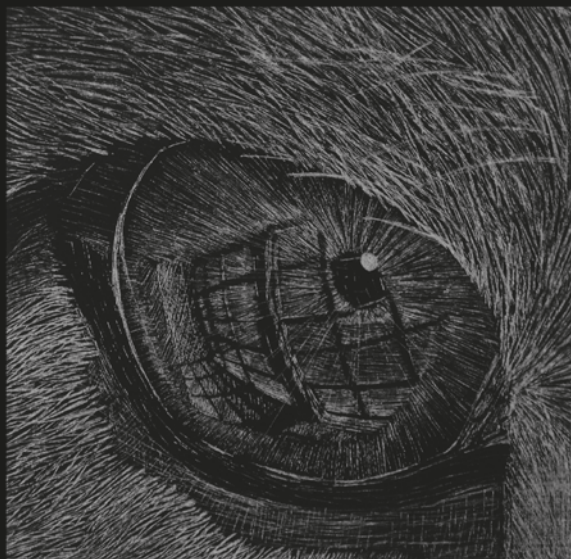

Ο αντισπισισμός στο πλαίσιο της ολικής απελευθέρωσης

Εισήγηση για την εκδήλωση που διοργανώθηκε με αφορμή το κάλεσμα
για την εβδομάδα αντισιτιστικών δράσεων
στις 3/11 στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου Κρήτης, Χανιά.

Το έχουμε πει επανειλημμένα και θα το ξαναπούμε. Το ζήτημα των ζώων δεν μπορεί παρά να αντιμετωπιστεί από μια συνολική πολιτική σκοπιά, εάν επιθυμούμε από τη μια να κατανοήσουμε τις ρίζες του, και από την άλλη, αν θέλουμε να έχουμε μια οποιαδήποτε ελπίδα για ριζική αλλαγή και για την απελευθέρωση των ανθρώπων, των άλλων ζώων και της γης. Και ως τέτοιο ζήτημα θέλουμε να το συζητήσουμε και σήμερα, ως αναπόσπαστο μέρος του αγώνα για την ολική απελευθέρωση.

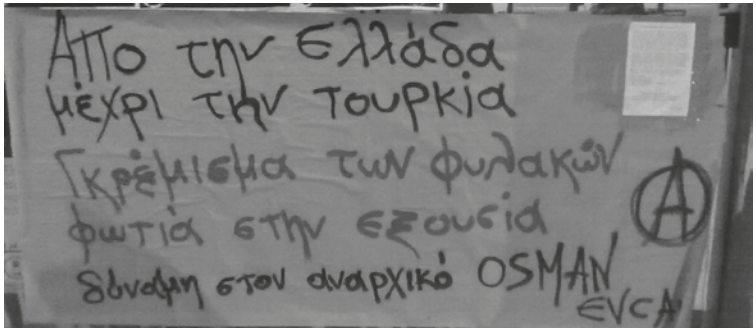
Είναι καμιά φορά ενθαρρυντικό ότι οι σχετικές συζητήσεις και δράσεις αυξάνονται μέσα στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, που προχωρά ακόμα σε δικτύωση και συντονισμό όπως με το πρόσφατο κάλεσμα για την εβδομάδα αντισπισιστικών δράσεων, με σχετικές δράσεις, επιθέσεις σε μαγαζιά που εκμεταλλεύονται ζώα, πορείες, απελευθερώσεις, αποκλεισμούς μαγαζιών και ζωολογικών κήπων, συζητήσεις, προβολές και βίγκαν συλλογικές κουζίνες.

Από την άλλη, παρά τις μεγαλειήβολες δηλώσεις χορτοφαγικών ομάδων του δυτικού κόσμου για αλλαγή διατροφής και «βελτίωση των συνθηκών εκτροφής και σφαγής», και παρά την εμφάνιση «vegan» προϊόντων στα ράφια (ο καπιταλισμός έχει πολλή πηλοκάμια), η πραγματικότητα είναι ότι μέσα στον παγκόσμιο καπιταλισμό τα ζώα που βασανίζονται και σκοτώνονται στις εγκαταστάσεις των βιομηχανικών εκτροφείων και σφαγείων, στα εργαστήρια πειραμάτων των φαρμακευτικών πολυεθνικών, αυξάνονται σε πολύ πιο γρήγορο ρυθμό.

Ταυτόχρονα, στο χώρο όπου κινούμαστε, μπορούμε να πούμε (με επιφύλαξη) ότι έχει περάσει πια ο καιρός των γραφικών αντιδράσεων όπου γίνεται προσπάθεια εξίσωσης του ανθρώπου με τα θλιοντάρια που κυνηγούν τις γαζέλες, εξίσωσης του πόνου των ζώων με τον πόνο των φυτών, και ότι η προβολή πραγματικών εικόνων από τα εργοστάσια της εκμετάλλευσης έχει πάψει σε μεγάλο βαθμό να αποκαλείται «επικίνδυνη στο συναίσθημα» μόνο και μόνο επειδή προβάλλει το βασανισμό άλλων ζώων αντί για των ανθρώπων. Τέτοιου τύπου, συχνά κακοπροαίρετες, αντιδράσεις με χαρά βλήνουμε ότι πλέον πέφτουν στο κενό.

Από την άλλη, εξακολουθούμε να αντιμετωπίζουμε την απαξίωση της ανάγκης του αγώνα για την απελευθέρωση των ζώων, που μεταφράζεται σε ιεράρχηση

προτεραιοτήτων, με τα άλλα ζώα βέβαια στον πάτο της λίστας. Μια αντίληψη που, εσκεμμένα ή μη, δεν πάει μόνο πίσω τον αντισημισμό, αλλά για λόγους που θα εξηγήσουμε αργότερα, στέκεται εμπόδιο στην απελευθέρωση των ανθρώπων και βέβαια της γης. Και πριν ακόμα η σημασία του ίδιου του ζητήματος γίνει στο δικό μας χώρο κοινώς αντιληπτή, η καταστολή είναι δυο βήματα μπροστά. Όχι μόνο στις ηπα και στην αγγλία, όπου γίνεται εδώ και δεκαετίες εκτεταμένη οικονομική και υλική ζημιά κυρίως σε εκτροφεία μινκ και σε εργαστήρια πειραμάτων φαρμακοβιομηχανιών, αλλά και μέσω διεθνών και ευρωπαϊκών κρατικών συνεργασιών, όπου η απελευθέρωση των ζώων εντάσσεται (βλ. εκθέσεις της europol) στην ανερχόμενη “μονοθεματική” τρομοκρατία για την οποία τα κράτη χρειάζεται να ενισχύσουν τον έλεγχο, την καταστολή και το νομικό τους οπλοστάσιο. Και ενώ κάποιοι περιμένουν να αλλάξουν πρώτα οι συνειδήσεις των πολλών, άλλοι/ες προχωρούν εδώ και χρόνια σε δράσεις, και επιλέγουν μια ζωή με συνέπεια μεταξύ λόγου και πράξης, συνεχίζοντας τον αγώνα ακόμα και μέσα από τη φυλακή.

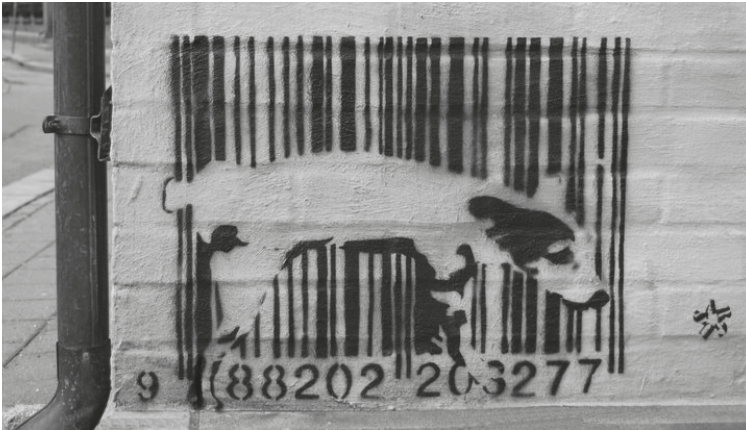

Σε αυτό το πλαίσιο, σκοπός μας σήμερα είναι να επικοινωνήσουμε και να δυναμώσουμε τη σύνδεση μεταξύ αγώνων αλληλεπένδεδων ως προς το στόχο, τα μέσα και τα εμπόδια, στο πλαίσιο της ολικής απελευθέρωσης. Βλέπουμε ξεκάθαρα ότι πρόκειται για ένα σύμπλεγμα εξουσιαστικών δυνάμεων τόσο βαθιά ριζωμένων και διάχυτων, που καμία μονοθεματική οπτική δεν μπορεί να το αντιμετωπίσει συνολικά. Χρειάζεται να δούμε όλες τις πλευρές της κυριαρχίας, της εξουσίας και της ανισότητας, είτε αφορούν τους ανθρώπους και τις διακρίσεις που αφορούν τη φυλή, το φύλο, την τάξη, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, την απόκλιση από τον τεχνητό «ψυχολογικό μέσο όρο», και την εργασιακά «παραγωγική» ηλικία, είτε αφορούν τα άλλα ζώα, αυτά που η γλώσσα της κυριαρχίας ονομάζει «παραγωγικά», «πειραματόζωα», «άγρια» (μη εξημερωμένα), «συντροφιάς», «διδασκείας», είτε την ιδιοκτησία της γης, τα σύνορα, τη ρύπανση της γης και των υδάτων, την περιβαλλοντική καταστροφή.

Και όλο αυτό σε μια περίοδο όπου ο έλεγχος από την πλευρά της κυριαρχίας με τη χρήση της τεχνοεπιστήμης έχει φτάσει σε τρομακτικά επίπεδα που αφορούν, όχι μόνο την παρακολούθηση και τη συλλογή πληροφοριών και γενετικού υλικού, αλλά πλέον τον έλεγχο της ζωής σε γονιδιακό επίπεδο. Χρειάζεται

λοιοπόν να συνδεθούν οι αγώνες και να κατανοήσουμε πως αυτές οι μορφές εξουσίας και κυριαρχίας υποστηρίζουν και ενισχύουν η μία την άλλη και δρουν καταλυτικά, δημιουργώντας και συντηρώντας κυρίαρχες δομές και αναπαράγοντας εξουσιαστικά πρότυπα στη σχέση μεταξύ των καταπιεσμένων.

Τι είναι ο αντισπισμός;

Είναι η πολύμορφη δράση που στοχεύει στη ριζική καταστροφή των εξουσιαστικών μηχανισμών που εκμεταλλεύονται, βασανίζουν και δολοφονούν τα άλλα ζώα, πίσω από τη θεωρητική κάλυψη του σπισισμού. Του διαχωρισμού δηλαδή των ανθρώπων από τα άλλα ζώα, ή των άλλων ζώων μεταξύ τους σε ανώτερα και κατώτερα με βάση το είδος.

Ο σπισμός βασίζεται στον ίδιο τρόπο σκέψης που βλέπει κάποια αυθαίρετα χαρακτηριστικά ως βάση για το διαχωρισμό σε ανώτερους και κατώτερους. Οι ρασιιστές πιστεύουν ότι είναι ανώτεροι βάσει της φυλής, οι σεξιστές βάσει του φύλου, οι σπισιστές βάσει του είδους. Ο σπισμός προκύπτει μέσα από μια ανθρωποκεντρική οπτική του κόσμου, σύμφωνα με την οποία ο άνθρωπος είναι το πιο σημαντικό ζώο και για αυτό μπορεί να εξουσιάζει όλα τα υπόλοιπα έμβια όντα. Είναι η εσκεμμένη κυρίαρχη αφήγηση μιας ιεραρχικής και εργαλειακής θεώρησης του κόσμου, όπου τα φυτά υπάρχουν για να τα τρώνε τα ζώα, και τα ζώα υπάρχουν για να τα χρησιμοποιούμε εμείς, το ανώτερο ον στον πλανήτη, γύρω από το οποίο άηλωσατε, μέχρι λίγους αιώνες πριν, γύριζε όλος ο κόσμος.

Αντίστοιχα μπορούμε να βρούμε πολλά παραδείγματα εντός τους ανθρώπινου είδους, όπου ο λευκός πλούσιος άντρας είναι ο ανώτερος, οι εργάτες και οι μαύροι είναι για να τους υπηρετούν, οι γυναίκες για να κάνουν τα παιδιά τους και να ικανοποιούν τις ορέξεις τους. Συνεχίζοντας στην ίδια λογική, η γη είναι πεδίο κατάκτησης, και τα ζώα και οι άνθρωποι που βρίσκονται εκεί, αξιοποιήσιμα εκθέματα σε ζωολογικούς κήπους. Το νερό, η καλλιεργήσιμη γη και τα ορυκτά είναι για τη συσσώρευση πλούτου και δύναμης των κατακτητών, και άρα οι ιθαγενείς ένα απλό εμπόδιο που, αν δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως εργατικά χέρια, τότε χρειάζεται να εξαφανιστεί. Οι αναλογίες στην ανθρώπινη ιστορία είναι πολλές.

Οι αρχές και η συνέχεια του σπισισμού

Εντοπίζουμε τις ρίζες της σπισιστικής αντίληψης πριν από περίπου δέκα χιλιάδες χρόνια στις πρώτες αγροτικές και κτηνοτροφικές κοινωνίες, όπου όπως η γη, έτσι και τα ζώα που ζουν πάνω της, αντιμετωπίζονται ως ιδιοκτησία, εξημερώνονται, διασταυρώνονται επιλεκτικά και γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης στο βαθμό που επιτρέπει η τεχνολογία της κάθε εποχής. Σε αυτή τη διαδικασία (ένα μεγάλο μέρος από) το ανθρώπινο είδος αρχίζει να αντιλαμβάνεται τον εαυτό του, όχι πια ως μέρος της γης, αλλά ως έξω και πάνω από αυτήν. Εκεί εντοπίζουμε τις αρχές του ανθρωποκεντρισμού (κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στη γη) και του σπισισμού (κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στα άλλα είδη). Οι συνδέσεις πάνε πολύ βαθιά, αφού η ιδιοκτησία της γης και όσων πλέον παράγονται, αποθηκεύονται και φυλάσσονται, η ιεραρχία και ο καταμερισμός της εργασίας, η κυριαρχία πάνω στη γη και στα ζώα, και μετά στις γυναίκες, στα παιδιά και σε σκλάβους που αιχμαλωτίζονται και αντιμετωπίζονται ως αναλώσιμα εργατικά χέρια, είναι κεντρικής σημασίας στον κυρίαρχο πολιτισμό, μέσα στον οποίο αναπτύσσεται και επικρατεί και το σημερινό οικονομικό σύστημα εκμετάλλευσης.

Η ανωτερότητα του ανθρώπου παγιώνεται «ηθικά» από τη θρησκεία, και κυρίως το χριστιανισμό, διαχωρίζοντας τον άνθρωπο που μοιάζει πιο πολύ στο θεό, από τα άλλα ζώα τα οποία μπορεί να χρησιμοποιεί (έτσι δεν μας ξαφνιάζουν και τα πολλὰ καθημερινά παραδείγματα χριστιανών που «προσβάλλονται» από την ύπαρξη σκυλιών κοντά στην εκκλησία και φωνάζουν για «έλληψη σεβασμού» καταλήγοντας στις πρόσφατες φόβες στο πάρκο της αγίας μαγδαληνής στα χανιά). Η θρησκεία δίνει τη θέση της στη θρησκεία των άθεων, την επιστήμη, όπως αυτή χρησιμοποιείται από την κυριαρχία για το συμφέρον της. Έτσι, σύμφωνα με την ιστορία της κυρίαρχης επιστήμης, τα ζώα αρχικά δεν αισθάνονται, αργότερα αισθάνονται αλλά δεν σκέφτονται, μετά σκέφτονται και αισθάνονται (ίσως και πιο έντονα από εμάς) αλλά δεν έχουν αυτοσυνείδηση. Την αίσθηση δηλαδή του εαυτού ως ξεχωριστή οντότητα, κάτι που στους ανθρώπους γνωρίζουμε ότι υπάρχει μόνο από αυτοαναφορά, και άρα στα ζώα δεν μπορεί να αποδειχθεί με τρόπο που να ικανοποιεί την χρηματοεξαρτώμενη έρευνα.

Επομένως, σύμφωνα πάντα με την επιστήμη, τα άλλα ζώα μας μοιάζουν τόσο ώστε να δικαιολογούνται τα πειράματα που γίνονται πάνω τους για ανθρώπινα φάρμακα, καλλυντικά, προϊόντα καθαρισμού κτλ (παρόλο που 50-60% των φαρμάκων αποτυγχάνει όταν φτάσει στην ανθρώπινη δοκιμή) και από την άλλη, είναι τόσο διαφορετικά, ώστε να μην υπάρχει κανένα ηθικό πρόβλημα με το βασανισμό τους. Σήμερα, τα επίπεδα της τεχνολογίας επιτρέπουν μέσω της γενετικής μηχανικής τη δημιουργία νέων, διαγονιδιακών ειδών. Έτσι, όπως ήδη γίνεται εδώ και χρόνια με τα γενετικά τροποποιημένα φυτά που πλέον πατεντάρονται και ανήκουν σε πολυεθνικές, η ιδιοκτησία πάνω στα ζώα δεν περιορίζεται σε άτομα ενός είδους ζώου, αλλά σε ολόκληρα είδη.

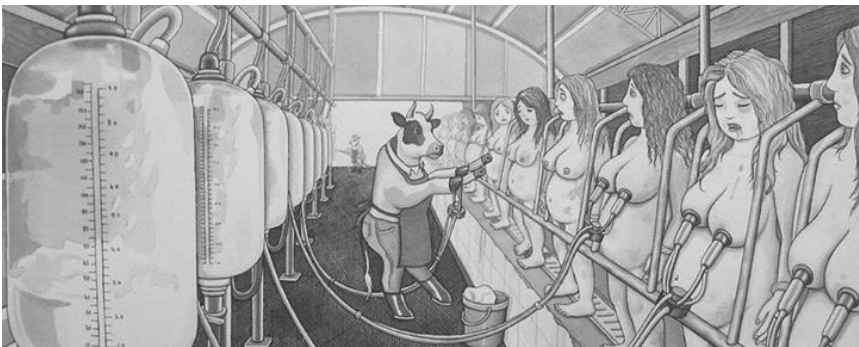

Ευθύνεται αποκλειστικά η σπισιστική αντίληψη για όλα όσα αναφέρουμε παραπάνω; Όχι από μόνη της. Ο σπισισμός όμως είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τις υπόλοιπες εξουσιαστικές δυνάμεις. Κάθε τι που συμβαίνει στα ζώα ή στα ενδιατήματα τους, πραγματοποιείται από ανθρώπους που ζουν σε συγκεκριμένο κοινωνικό πλαίσιο, από ανθρώπους που ζουν υπό συγκεκριμένες κοινωνικές συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί από το συγκεκριμένο σύστημα, που βασίζεται στην εκμετάλλευση και σε συντριπτικό βαθμό σε αυτήν των ζώων. Η βιομηχανοποίηση, η εμπορευματοποίηση, η αποξένωση, η εκμετάλλευση στις κρεοβιομηχανίες και στις φαρμακοβιομηχανίες που υπάρχουν όμως μέσα σε αυτό το καπιταλιστικό σύστημα, έχουν ως όχημα το σπισισμό. Και ο σπισισμός με τη σειρά του επικυρώνεται μέσω της συμμετοχής σε ένα σύστημα το οποίο αντιμετωπίζει τα μη ανθρώπινα ζώα ως αντικείμενα, και τα τοποθετεί κατώτερα από τους ανθρώπους ως εμπορεύματα προς κατανάλωση. Η συμμετοχή σε αυτή τη διαδικασία αντικειμενοποίησης της ζωής δικαιολογεί και μεταφέρει, με συνήθως μη αντιληπτό τρόπο, την ύπαρξη εξουσιαστικού σκεπτικού ακόμα και σε αντιεξουσιαστικούς χώρους.

Ο αντισπισμός λοιπόν είναι η δράση ενάντια στην πιο παλιά, την πιο βαθιά ριζωμένη, την πιο βίαιη, την πιο διαδεδομένη και ταυτόχρονα την πιο αποσιωπημένη και πιο ανθεκτική στο χρόνο μορφή εξουσιαστικής επιβολής και εκμετάλλευσης. Και είναι κατανοητό και αναμενόμενο, ότι η δράση αυτή θα βρίσκει και αντίστοιχου βαθμού εμπόδια.

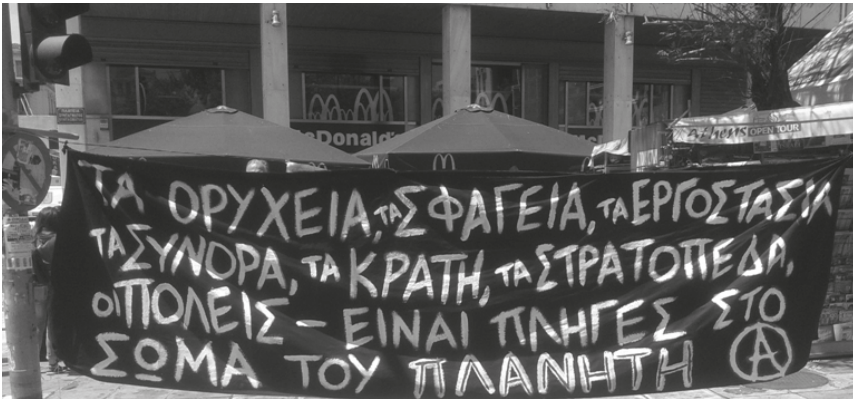
Όμως η συνειδητοποίηση και η αποδόμηση του σπισισμού έχει μια ξεχωριστή δυσκολία. Ο κινηματικός κόσμος τάσσεται σχεδόν αυτομάτως με την πλευρά των καταπιεσμένων. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις είναι εύκολο να ταυτιστούμε με τους καταπιεσμένους ανθρώπους, αν και μπορεί να μη βιώνουμε εμείς οι ίδιοι/ες στο πετσί μας την αδικία και την εκμετάλλευση που υφίστανται. Στη συζήτηση όμως για το σπισισμό καλούμαστε να δούμε τον εαυτό μας, και όχι μόνο όσους μέχρι τώρα ταυτίζουμε με την κυριαρχία, ως εκμεταλλευτές. Προφανώς δεν βάζουμε στο ίδιο σουβάλλι όλα τα μέλη του ανθρώπινου είδους, τουλάχιστον στο βαθμό στον οποίο συμβάλλουν στον καθημερινό βασανισμό των ζώων. Όμως είναι εξαιρετικά δυσνόητο και ανασταλτικό, όταν οποιοσδήποτε άνθρωπος βρίσκεται στη θέση του καταπιεσμένου, να επικεντρώνεται κοντόφθαλμα στη δική του μόνο σφαίρα, και να μην ενώνεται με κάθε αγώνα κατά της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Ταυτόχρονα, η συζήτηση για τον αντισπισμό, όπως σε πολλούς άλλες πτυχές της ζωής μας, απαιτεί να αμφισβητήσουμε τη δική μας κοσμοθεωρία, να ξεφύγουμε από την απομόνωση και την αποξένωση και να πετάξουμε από πάνω μας τις παρωπίδες που μας έχει επιβάλει η σπισιστική αφήγηση και οι μηχανισμοί που τη συντηρούν και τρέφονται από αυτήν.

Μονοθεματισμός

Με αυτό το πρίσμα, προλαβαίνοντας πιθανώς και μία μερικώς σωστή, αλλά δυσανάλογα γενικευμένη κριτική του αγώνα μας, όχι μόνο βρίσκουμε προβληματική, αλλά εναντιωνόμαστε σε κάθε μονοθεματική προσέγγιση, είτε αυτή αφορά μόνο τα ζώα, είτε μόνο το περιβάλλον, είτε μόνο τον άνθρωπο, την τάξη, το φύλο ή τη φυλή. Χρειάζεται λοιπόν να τοημήσουμε να κοιτάξουμε τον εχθρό συνολικά και συνδυαστικά.

Αναγνωρίζουμε κάθε μορφή ανισότητας, διαχωρισμού και επιβολής ως μέρος του ίδιου εξουσιαστικού πλέγματος, απέναντι στο οποίο χρειάζεται πολύπλευρη θεώρηση και πολυμέτρη δράση. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε για την εκμετάλλευση ούτε των ζώων, ούτε αποκλειστικά του ανθρώπου, ούτε της γης, αν δεν την εξετάσουμε μέσα στο σύστημα στο οποίο πραγματοποιείται και συγκαλύπτεται.

Τί είναι η ολική απελευθέρωση;

Είναι ο κοινός αγώνας για την απελευθέρωση των ανθρώπων, των άλλων ζώων και της γης. Είναι ο αγώνας για ένα κόσμο χωρίς ιεραρχία, ιδιοκτησία, χωρίς εξουσιαστική επιβολή του «ανώτερου» στον «κατώτερο». Δεν μιλάμε για αριθμούς και οικολογική ισορροπία, ούτε για «βιώσιμη διαχείριση πόρων», ούτε για μερική καλύτερευση συνθηκών διαβίωσης για τους καταπιεσμένους αυτού του κόσμου. Δεν μιλάμε για φιλανθρωπία, δεν μιλάμε για φιλοζωία. Στοχεύουμε στην αυτοδιάθεση κάθε έμβιου όντος, ναι ακόμα και στην περίπτωση της γαζέλλας που πριν την κυνηγήσει το λιοντάρι έχει ζήσει μια γεμάτη, φυσική ζωή, και που θα έχει την ευκαιρία να τρέξει και να παλέψει για τη ζωή της και για τη ζωή των μικρών της. Η αυτοδιάθεση αυτή δεν μπορεί να υπάρξει όταν η γη, τα φυτά, το νερό, ο φυσικός χώρος, αντιμετωπίζονται ως πηγή πλούτου και εμπορεύσιμο προϊόν, όταν ανήκουν σε ιδιοκτήτες και καταστρέφονται στο βωμό του κέρδους.

Έτσι, δεν έχει κανένα απολύτως νόημα να μιλήσουμε για την εκμετάλλευση, το βασανισμό και τη δολοφονία των ζώων αν δεν εξετάσουμε το σύστημα το οποίο όχι μόνο τα επιτρέπει, αλλά κυρίως στηρίζεται σε αυτά, χωρίς να δούμε την αντίστοιχη εκμετάλλευση που βιώνουν, είτε ως εκμεταλλευτές είτε ως εκμεταλλευόμενοι, όσοι το δημιουργούν και το συντηρούν. Για την ακρίβεια, σε αυτό το σύστημα που μας βλέπει ως αναλώσιμους/ες, η μόνη αληθινή τεράστια διαφορά που βλέπουμε είναι στην ένταση

και στους αριθμούς της εκμετάλλευσης και στη βαθιά δυσκολία των περισσότερων ανθρώπων να την εντοπίσουν, να την κατανοήσουν, να τη συνειδητοποιήσουν και να την ξεριζώσουν.

Με το ίδιο σκεπτικό, δεν μπορούμε να μιλήσουμε για τα ζώα, ανθρώπινα και μη, χωρίς να δούμε την περιβαλλοντική ισοπέδωση γύρω μας. Ο πολιτισμός των πόλεων και της αποξένωσης από τους άηθους ανθρώπους, τα ζώα και την υπόλοιπη φύση, η εξημέρωση του ανθρώπου και η μετατροπή του σε αιχμάλωτο στο κλουβί της παραγωγής και της κατανάλωσης, η εμπορευματοποίηση των σχέσεων και όσων χρειάζεται για να επιβιώσει, δεν θα μπορούσε παρά να οδηγήσει παρά σε ένα καταστροφικό ξεζούμισμα του πλανήτη. Βιομηχανική εκτροπή δισεκατομμυρίων ζώων με παράλληλη ρύπανση και μόλυνση υδάτων και εκπομπή του μεγαλύτερου μέρους των ρύπων που ευθύνονται για την κλιματική αλλαγή. Αποψίλωση δασών για τη δημιουργία τεράστιων εκτάσεων μονοκαλλιέργειας, για την παραγωγή ζωοτροφής για τα εκτροφεία, και αρπαγή της απαραίτητης γης από την οποία τοπικοί πληθυσμοί, άνθρωποι και μη, θα μπορούσαν να τραφούν. Κρυφός ή φανερός πόλεμος για το πετρέλαιο, τα μεταλλεύματα και το νερό, πάνω σε αναλώσιμα πτώματα, ανθρώπινα και μη.

Ταυτόχρονα δεν μπορούμε να μιλήσουμε για εργασιακή εκμετάλλευση χωρίς να δούμε τον πολιτισμό της εξημέρωσης, την εμπορευματοποίηση του χρόνου και ακόμα του σώματος και ολόκληρης της ζωής. Δεν μπορούμε όταν μιλάμε για ένα σύστημα που βασίζεται στην ανισότητα και την εξουσιαστική βία, και τρέφεται από την εκμετάλλευση των πιο αδύναμων, να μην δούμε που στέκονται τα ζώα σε αυτήν την εξίσωση. Δεν μπορούμε να μιλάμε για εγκλεισμό και να μην σκεφτόμαστε τα εκατομμύρια εγκλεισμένα ζώα, δεν μπορούμε να μιλάμε για φασισμό και να μην σκεφτόμαστε τη βίαιη επιβολή των ανθρώπων στα άλλα ζώα, είτε άμεσα είτε έμμεσα, πληρώνοντας άλλους για να κάνουν τη «βρώμικη δουλειά» σαν πληρωμένοι δήμειοι. Δεν μπορούμε να μιλάμε για αυτοδιαχείριση της τροφής και της υγείας και να μην βλέπουμε την κατασκευασμένη εξάρτηση από τις πολυεθνικές φαρμακοβιομηχανίες.

Για όλους αυτούς τους λόγους δεν μπορούμε και να μην βλέπουμε τα εμπόδια και τις προβληματικές που φέρνει ο μονοθεματισμός και η περιχαράκωση της σκέψης και του αγώνα. Που επιτρέπουν ρίχνοντας φως κάθε φορά μόνο σε μια όψη του πλέγματος να ρίχνονται, ηθελημένα ή μη, όλες οι υπόλοιπες πλευρές στο σκοτάδι.

Για αυτό και μας προκαλεί ακόμα μεγαλύτερη αηδία και αγανάκτηση όταν βλέπουμε τα ζητήματα για τα οποία παλεύουμε να απογυμνώνονται από την πολιτική τους διάσταση, να εμπορευματοποιούνται και να ευτελίζονται, ως lifestyle βιγκανισμός και πράσινη ανάπτυξη, ή όταν βλέπουμε ακόμα και φασιστικά στοιχεία να τα διαστρεβλώνουν και να βρίσκουν πάνω τους πεδίο προπαγάνδας και προσηλυτισμού, μιλώντας για «νόμους τη φύσης» και «επιβίωση του ισχυρότερου». Βλέπουμε τότε ένα πεδίο που χάνουμε γιατί το αφήσαμε στον πάτο των προτεραιοτήτων και απλά δεν το υπερασπιστήκαμε.

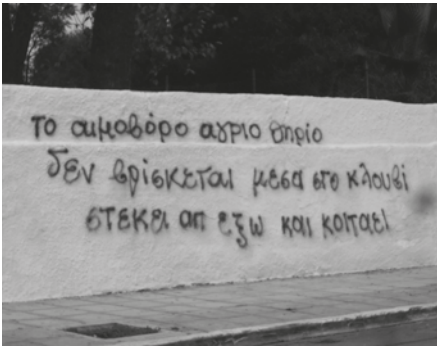

Περί προτεραιοτήτων

Η συχνότερη λοιπόν κριτική που δεχόμαστε από κόσμο με τον οποίο συμφωνούμε στη βάση πάνω στην οποία θέλουμε να κινηθούμε και να θεμελιώσουμε τον αντιιεραρχικό κόσμο μας, είναι αυτή της ιεράρχησης των προτεραιοτήτων. Σύμφωνα με αυτήν την κριτική, χρειάζεται πρώτα να ασχοληθούμε με τα ανθρώπινα, ή κάποια από τα ανθρώπινα θέματα (αυτά δηλαδή όπου ο άνθρωπος βρίσκεται στη θέση του καταπιεσμένου), και μετά με τα υπόλοιπα.

Μας είναι όμως ξεκάθαρο, ότι η τέτοιου τύπου ιεράρχηση προτεραιοτήτων δεν είναι ούτε αποτελεσματική ούτε εφικτή. Δεν είναι αποτελεσματική γιατί όποια αλληλαγή και να γίνει στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος δεν μπορεί να πάψει εξολοκλήρου να

κουβαλάει και να διαβρώνεται από τα χαρακτηριστικά του. Και με αυτήν την έννοια, όσο συνεχίζει να τρέφεται από ακριβώς αυτά που αντιμαχόμαστε, κανένα ζήτημα δεν θα μπορέσει ναλυθεί εξολοκλήρου ώστε να ακολουθήσει η σειρά του επόμενου. Και δεν είναι εφικτή, γιατί πολύ απλά, δεν μπορεί να υπάρχει μια απελευθερωμένη κοινωνία, οι άνθρωποι της οποίας να αντιλαμβάνονται μόνο το ζήτημα της δικής τους αυτοδιάθεσης, ενώ οι ίδιοι εξακολουθούν να ασκούν εξουσία πάνω σε «κατώτερους». Ακόμα και να καταστραφούν τα βιομηχανικά εκτροφεία και σφαγεία και όλες οι βιομηχανικές εκφάνσεις του σπισισμού, εάν δεν διαλυθεί η ιεραρχική αντίληψη ανωτερότητας του ανθρώπου, θα συνεχίσει να επιτρέπει, να συντηρεί και να δικαιολογεί την κυριαρχία του πάνω στα ζώα και την υπόλοιπη φύση. Η εξουσία όμως, που αντιμαχόμαστε, δεν είναι μόνο αυτή που υφίσταται ο καταπιεσμένος, αλλά και αυτή που ασκεί ο καταπιεστής. Πώς μπορούμε να γκρεμίσουμε όλες τις δομές της εξουσίας, για να δώσουμε χώρο στις ζωές μας, όταν εξακολουθούμε να ανεχόμαστε ή να συναινούμε με αναπόσπαστα κομμάτια της; Πώς μπορούμε κουβαλώντας, έστω ένα περιορισμένο, σκεπτικό και ρόλο εξουσιαστή να αποτελέσουμε δομικό υλικό μιας κοινωνίας που βασίζεται στην αυτοδιάθεση και υπερασπίζεται διαρκώς τα χαρακτηριστικά της;

Προς την ολική απελευθέρωση...

Η ολική απελευθέρωση δεν αφορά μια ουτοπική, μεταφυσική κατάσταση όπου όλα θα κυλούν ήρεμα και ειρηνικά. Δεν σημαίνει ότι όλα τα έμβια όντα στον πλανήτη θα είναι παντού ταυτόχρονα ελεύθερα. Μιλάμε για ένα διαρκή αγώνα, όπου θα υπερασπιζόμαστε με όποιο τρόπο χρειαστεί όσα έχουμε πετύχει, θα αναπτύσσουμε τους μηχανισμούς που τα διαφυλάσσουν και θα δημιουργούμε μέσα από τις συνελεύσεις τις δικές μας δομές, που δεν θα αφήνουν χώρο ύπαρξης σε ότι τα απειλεί, θα αφήνουν όμως χώρο για αμφισβήτηση, αυτοκριτική και καινούριες στοχεύσεις. Στη διαδρομή για αυτόν τον κόσμο παλεύουμε για να δημιουργήσουμε ένα καλύτερο παρόν με πολύπλευρο αγώνα και επίθεση σε όσα μας εμποδίζουν από το στόχο μας. Είναι ξεκάθαρο για εμάς ότι η ιεραρχία, η κυριαρχία, η εκμετάλλευση, ο φασισμός, ο ρατσισμός, ο σεξισμός, η ομοφοβία, η καταστροφή των οικοσυστημάτων, δεν θα εξαφανιστούν

αυτομάτως μια μαγική μέρα ή νύχτα, αλλιώς ότι θα πρέπει να αντιμετωπιστούν εδώ και τώρα. Ακριβώς η ίδια λογική ισχύει και στην περίπτωση του σπασισμού. Εάν θέλουμε πραγματική απελευθέρωση χρειάζεται να δημιουργήσουμε νέες σχέσεις στην καθημερινότητα, πολεμώντας κάθε μορφή εξουσίας.

Έτσι λοιπόν, ο αγώνας για την απελευθέρωση των ζώων και της γης σίγουρα δεν είναι επαρκής αλλά είναι σίγουρα απαραίτητος. Στο εδώ και στο τώρα, και όχι σε ένα υποθετικό μέλλον, δρα καταλυτικά ενάντια στις αγκυλώσεις σε παραδοσιακές, τετριμμένες ατζέντες και πρακτικές, διευρύνοντας τη σφαίρα του κόσμου μας, και τοποθετώντας σε κεντρική θέση τη διάθεση για αυτοκριτική. Ξαναβάζοντας στο τραπέζι τη διαρκή αναθεώρηση και αποδόμηση αντιλήψεων, θέσεων, συμπεριφορών και δράσεων μέσα στις διαρκώς μεταβαλλόμενες σχέσεις μεταξύ ατόμων, κοινωνιών, του φυσικού κόσμου γύρω μας, και των κυρίαρχων συστημάτων που έχουμε απέναντί μας. Ταυτόχρονα, έχει τη δυναμική να ξεπεράσει μια περιρρέουσα ηττοπάθεια και τάση παθητικοποίησης, αντλώντας από την οργή και την αποφασιστικότητα όσων στέκονται αλληληλέγγυα και παλεύουν για όσους δεν ευθύνονται ούτε στο ελάχιστο για τη δημιουργία και συντήρηση αυτού του συστήματος, ούτε με τη μορφή βολέματος, ούτε οικειοθελούς ενστέρνισης της κυρίαρχης προπαγάνδας, ούτε με τη μορφή μη συμμετοχής και απραξίας. Προτάσσοντας τον διαρκή, πολυήμερο αγώνα για την αυτοδιάθεση όλων.

ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ σημαίνει ανυποχώρητος αγώνας

μέχρι την αναρχία

να ισοπεδώσουμε τις ανισότητες και τις παθογένειες που δημιουργεί ο ανθρωποκεντρισμός
να σώσουμε τα ορατά και αόρατα κλουβιά έξω και μέσα μας

ενάντια

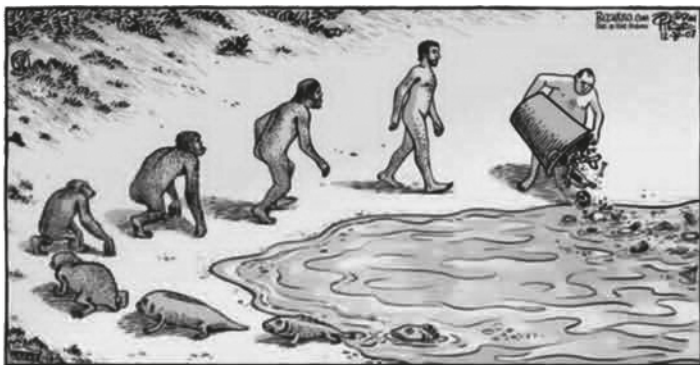
σε κάθε μορφή διαχωρισμού βάσει φυλής, φύλου, είδους, ηλικίας ή σεξουαλικού προσανατολισμού.
στην πατριαρχία, στον κρατισμό και σε κάθε μορφή εξουσίας.
στην κυριαρχία του ανθρώπου σε κάθε ζώο και τη γη.
στην εκμετάλλευση και στους μηχανισμούς επιβολής της

Δικτύωση αναρχικών/αντιεξουσιαστών-ών για την Ολική Απελευθέρωση

Αμφίβια (Αθήνα), Διεργασίες (Ερζίτ), Μελίνα (Πάριος), Κροατία (Πάτρα), συντήρησης-αυτ. Κουβίση

**ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΕΣ/ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ/ΕΣ**

αλογόμυγες

alogomyges.espivblogs.net/